

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **D. T. L.**, narozen X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2023, č. j. OAM-1004/ZA-ZA11-HA13-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2023, č. j. OAM-1004/ZA-ZA11-HA13-2022, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), přičemž současně bylo rozhodnuto, že žalobci doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze udělit.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žalobce se zároveň domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
3. Uvedl, že žalovaný pochybil při posuzování důvodů pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť se nevypořádal se skutečností, že žalobce má na území České republiky manželku a tři děti a v zemi původu již žádné příbuzné nemá. Tímto pochybením žalovaný nerespektoval právo žalobce na soukromý a rodinný život a porušil § 2 odst. 1, 3 a 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (208/1993 Sb.) a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práva a základních svobod (209/1992 Sb.). Podotkl, že zásahem do soukromého a rodinného života je vydání nejen rozhodnutí stanovujícího povinnost opustit území, ale i rozhodnutí, kterým není udělen pobyt. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí pro něj představuje nucené vycestování do země původu, a tudíž nepřiměřený zásah do práva na respektování soukromého a rodinného života jeho a jeho rodiny, která je v Česku adaptována a realizuje zde svůj sociální, kulturní a ekonomický život, přičemž mladší syn žalobce zde stále studuje.
4. Žalobce namítal, že žalovaný ve vztahu k humanitárnímu azylu neprovedl výklad tohoto neurčitého právního pojmu „případ vhodný zvláštního zřetele“, přičemž skutková zjištění měl žalovaný konfrontovat až s takto provedeným výkladem neurčitého právního pojmu, k čemuž poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 13/2007-56, a ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. 5 Afs 151/2004.
5. Dále žalobce sdělil, že kdyby připustil, že žalovaný provedl výklad uvedeného neurčitého právního pojmu, tak tento výklad žalovaný provedl bezdůvodně restriktivně, neboť případy zvlášť zřetele hodné vymezil nepřezkoumatelným způsobem, jelikož není zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil. Na podporu uvedených tvrzení žalobce poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004, a ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 13/2007-56. K výkladu neurčitých právních pojmů žalobce konstatoval, že jestliže je právní předpis formulován nejasně a vyžaduje-li se jeho výklad, je vždy nutné použít takový výklad, který je pro adresáta nejpriznivější. Je totiž na státu, aby právní předpisy formuloval jednoznačně, a neučiní-li tak, nemůže tím být zatěžován adresát normy.
6. Žalobce dále nesouhlasil s aplikací § 15a zákona o azylu, čímž mu byla upřena možnost získání doplňkové ochrany, neboť pro aplikaci daného ustanovení nebyly dány důvody. Žalobce nesouhlasil se závěrem, že se dopustil vážného zločinu ve smyslu zákona o azylu, neboť s přihlédnutím ke všem skutečnostem a relevantním kritériím podle judikatury správních soudů k takovému závěru dospět nelze. Pokračoval, že výkladem pojmů vážného zločinu podle § 15a zákona o azylu a vylučující klauzule zakotvené v čl. 17 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany, se zabýval již Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 15. 10. 2020, č. j. 7 Azs 213/2020-25, a ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, a Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 8. 2016, č. j. 49 Az 71/2015-26. Dodal, že při zjišťování míry závažnosti zločinu je nutné brát v potaz povahu činu, skutečně způsobenou škodu, postup použitý pro zahájení trestního stíhání, povahu trestu a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

skutečnost, zda většina soudů považuje tento čin za vážný zločin. Žalobce zdůraznil, že při posuzování, zda je určité jednání vážným zločinem, je třeba zohlednit individuální i typový charakter předmětného jednání, k čemuž poukázal na závěry rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve věci Spolková republika Německo proti B a D, C-57/09 a C-101/09. Rovněž uvedl, že pojem vážného zločinu dle § 15a zákona o azylu nelze ztotožňovat s pojmem zvláště závažného zločinu dle § 14 odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Žalobce konstatoval, že trestný čin, pro který byl odsouzen (trest odnětí svobody na dobu sedmi let za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy), nelze ve světle všech relevantních skutečností považovat za vážný zločin dle § 15a zákona o azylu.

7. Žalobce sdělil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl polehčující okolnosti svědčící v jeho prospěch, avšak nezohlednil je při právním hodnocení věci a spokojil se toliko s obecnou závažností drogové kriminality, která svědčí pro naplnění vážného zločinu podle § 15a zákona o azylu. Žalobce uzavřel, že všechny okolnosti jeho trestního odsouzení i jeho předchozího a následného bezúhonného života jsou relevantními skutečnostmi, které měl žalovaný vzít v úvahu při posuzování důvodnosti aplikace vylučující klauzule dle § 15a zákona o azylu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby a navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení azylu, výpovědi žalobce a na napadené rozhodnutí. Žalovaný podotkl, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace pobytu žalobce, neboť zde pozbyl pobytové oprávnění, jelikož se dopustil trestného činu. Podotkl, že žalobce chce v Česku nadále zůstat se svou rodinou a návrat do Vietnamu odmítá, neboť tam nemá ekonomické ani rodinné zázemí. Žalovaný zdůraznil, že mezinárodní ochrana je právním institutem zcela výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených zákonem o azylu. Pokračoval, že dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce nebyl ve své vlasti pronásledován ve smyslu zákona o azylu a ani takové okolnosti neuvedl, přičemž poukázal na skutečnost, že v České republice pobývá již od roku 1996, avšak o mezinárodní ochranu požádal až v roce 2022. Dodal, že o pobytové oprávnění přišel žalobce vlastním zaviněním – páčáním trestné činnosti. Žalovaný konstatoval, že rodinné vazby v Česku nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, přičemž rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt cizince na území, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, a to podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Žalovaný upozornil, že žalobce byl v České republice pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 a 3 písm. c) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání sedmi let, a lze tudíž konstatovat, že žalobce spáchal zločin vysoké společenské škodlivosti (zločin žalobce se týkal metamfetaminu, jehož užívání je spojeno s velmi vysokým rizikem vzniku závislosti a poškozením zdraví a sociálního prostředí), který je obecně považován za vážný podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný rovněž uvedl, že neudělení doplňkové ochrany pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu podrobně odůvodnil stran spáchaného zločinu, přičemž vzal v potaz jeho povahu a závažnost, přičemž při odůvodňování postupoval v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, sp. zn. 6 Azs 309/2016.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústní jednání soudu

9. Při jednání soudu konaném dne 22. 5. 2023 právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Zdůraznil, že žalovaný pojem „případ zvláštního zřetele hodný“ vykládal příliš restriktivně. Uvedl, že žalobci není z žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé, proč nelze jeho rozsáhlé rodinné a soukromé vazby v České republice považovat za skutečnost zvláštního zřetele hodnou, která by mohla být důvodem pro přiznání humanitárního azylu. V tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2022, č. j. 5 Azs 307/2020-36.
10. Dále právní zástupce žalobce zdůraznil, že dle jeho názoru nebyly splněny podmínky pro použití vylučující klauzule obsažené v § 15a zákona o azylu. Žalovaný dle jeho tvrzení nedostatečně zvážil veškeré okolnosti, za nichž došlo ke spáchání trestného činu a odsouzení žalobce, nedostatečného posouzení podmíněného propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody a chování žalobce po propuštění z výkonu trestu.
11. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání odkázal na vyjádření k žalobě a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že právní kvalifikace v případě žádosti žalobce o mezinárodní ochranu byla použita oprávněně. Zdůraznil, že žalobce měl své pobytové problémy řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Posouzení věci soudem

12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě.
14. Dne 13. 11. 2022 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 16. 11. 2022 poskytl údaje potřebné k této žádosti. Konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, je Kinh, bez náboženského vyznání a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani hnutí a rovněž se nikdy politicky neangažoval. Dále uvedl, že je ženatý, přičemž jeho manželka má zde povolen trvalý pobyt, a má zde tři plnoleté děti – dva syny a dceru. V Česku žije od roku 1996, momentálně ve společné domácnosti s manželkou a mladším synem, a ve Vietnamu byl naposledy v roce 2013 kvůli smrti svého otce. Jako důvod pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že by rád zůstal se svojí rodinou v Česku, ve Vietnamu už nemá nikoho blízkého a žije zde od roku 1996.
15. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 11. 2022 žalobce uvedl, že je mužem v domácnosti, nepracuje a živí jej manželka, která pracuje jako pedikérka. Ve společné domácnosti žije i se svým synem, který ještě studuje. Pobýval zde na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

trvalý pobyt, který mu byl zrušen, jelikož byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na sedm let za trestný čin v souvislosti s obchodem s drogami, přičemž z výkonu trestu byl podmíněně propuštěn po čtyřech letech dne 13. 9. 2019. Žalobce sdělil, že ve Vietnamu žádné problémy neměl, a to ani se státní správou, policií, armádou a soudy. Uvedl, že se zde snaží setrvat legálně, ale zatím se mu nedaří vyřídit si nový pobyt, a proto podal žádost o mezinárodní ochranu.

16. Dalšími podklady pro vydání rozhodnutí byly opis z evidence Rejstříku trestů ze dne 28. 11. 2022, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 27. 7. 2016, č. j. 52 T 14/2015-8582, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 5. 2017, č. j. 11 To 19/2017-9360, dále zpráva Ministerstva vnitra – Vietnam, Informace OAMP ze dne 14. 6. 2022 – Bezpečnostní a politická situace v zemi, a zpráva Ministerstva vnitra ze dne 15. 9. 2022 – Vietnam, Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), červenec 2022 – Přehled údajů o zemi za rok 2021.
17. Z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 27. 7. 2016, č. j. 52 T 14/2015-8582, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 5. 2017, č. j. 11 To 19/2017-9360, vyplývá, že žalobce byl odsouzen k sedmi letům odnětí svobody ve věznici s ostrahou za spáchání trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 a 3 písm. c) ve spojení s § 58 odst. 1 trestního zákoníku. Podle opisu z evidence Rejstříku trestů nabyly zmíněné trestní rozsudky právní moci dne 31. 5. 2017, přičemž žalobce byl z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn rozhodnutím Okresního soudu v České Lípě ze dne 13. 9. 2019, sp. zn. 2 PP 214/2019.
18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Z jednotlivých žalobních námitek se soud zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s otázkou naplnění podmínek § 14 zákona o azylu a nedostatečně posoudil všechny faktory pro závěr, že se žalobce dopustil vážného zločinu. Soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč nemohl žalobci vyhovět. Soud prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a vytýkané nedostatky neshledal.
20. Otázkou udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu se žalovaný zabýval na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí, kde s poukazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu vysvětlil, proč u žalobce nezjistil žádný zvláštního zřetele hodný důvod, a proč tedy neshledal důvody pro udělení humanitárního azylu, přičemž vzal výslovně v potaz

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

skutečnost, že žalobce má v Česku manželku a tři zletilé děti. Tudíž nedošlo k porušení § 2 odst. 1, 3 a 4 a § 3 správního řádu, neboť stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, byl zjištěn v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí, když žalovaný vzal při svém rozhodování v potaz i rodinné vazby žalobce (§ 3 správního řádu), postupoval v souladu s právními předpisy (§ 2 odst. 1 správního řádu), nezasáhl do práv žalobce nabytých v dobré víře, neboť předmětem řízení bylo právě potenciální získání některé z forem mezinárodní ochrany (§ 2 odst. 3 správního řádu), a přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu). Toto odůvodnění považuje soud za dostatečné a naprosto určité. Žalovaný se taktéž věnoval trestné činnosti žalobce a podrobně a individuálně popsal žalobcovo jednání a zabýval se i jeho závažností, přičemž dospěl k závěru, že byly naplněny předpoklady pro aplikaci § 15a zákona o azylu vylučujícího možnost udělení doplňkové ochrany. Úvahy žalovaného stran vážného zločinu dle § 15a zákona o azylu jsou obsaženy především na str. 7 až 9 napadeného rozhodnutí. Za dané situace podle názoru soudu nebylo povinností žalovaného zkoumat existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany, jak ostatně vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, publ. pod č. 2174/2011 Sb. NSS). Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně, a je tudíž přezkoumatelné.

21. K námitce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), soud připomíná, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu. V kontextu žalobcem uplatněných tvrzení pak soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobce měl ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesl veškerá skutková tvrzení, která považoval za podstatná. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „... řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13 i § 14 zákona o azylu (str. 3 až 6 napadeného rozhodnutí) a dospěl k závěru, že žalobce tyto podmínky nesplňuje, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal. S přihlédnutím k tvrzením uplatněným ve správním řízení ze strany žalobce hodnotí soud skutkový stav jako dostatečně zjištěný ve smyslu § 3 správního řádu. Z těchto důvodů považuje soud námitku nedostatečně zjištěného stavu věci za nedůvodnou.
22. Podle § 14 zákona o azylu platí, „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
23. K námitce žalobce, že byl nedostatečně vymezen neurčitý právní pojem „případ zvláštního zřetele hodný“, soud konstatuje, že na straně 6 žalobou napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody, pro které žalobce žádal o azyl, všechny rozebral a shledal, že se nejedná o důvody, které by byly nějak výjimečnými či vyžadovaly zvláštních ohledů. V tomto směru tedy dle soudu žalovaný zcela dostatečně a určitě zohlednil veškeré relevantní skutečnosti vzhledem k zákonem použitým neurčitým právním pojmu.

24. K neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu soud podotýká, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Zdejší soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že mu svědčí důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Soud nepovažuje žalobcem tvrzené důvody (legalizace pobytu, odloučení od manželky a tří zletilých dětí) za případy hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. K námitce nerespektování práva žalobce na soukromý a rodinný život po přezkoumání správního spisu soud uvádí, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 6/2003-38). Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že by bylo porušeno jeho právo na rodinný a soukromý život, jelikož by byl nucen opustit Českou republiku, kde má žalobce v současnosti manželku a tři zletilé děti. Smyslem a účelem zákona o azylu je především poskytnout ochranu osobám pronásledovaným pro uplatňování politických práv v zemi původu nebo osobám, jež mají odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství mají. Odloučení žalobce od jeho manželky a tří zletilých dětí v případě jeho vycestování do země původu a setrvání manželky a zletilých dětí v České republice není skutečností relevantní z pohledu zákona o azylu a přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, neboť žalobce netvrdil žádné skutečnosti, ze kterých by mohlo vyplývat, že jeho vycestování z České republiky v důsledku neudělení azylu by se nehumánním způsobem dotklo jeho nebo členů jeho rodiny. Netvrdil, že by některý ze členů rodiny nebo on byl zdravotně postižený či nemohoucí a vyžadoval péči, kterou by mu mohla poskytnout výhradně jeho rodina. To znamená, že žalobci nesvědčí ani humanitární azyl z důvodu, že by bylo porušeno jeho právo na rodinný a soukromý život. Soud nepovažuje výše uvedenou skutečnost za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny. Soud dále připomíná, že institut mezinárodní ochrany v žádné ze svých forem přitom nemůže sloužit k tomu, aby nahrazoval pobytové oprávnění. Podle názoru soudu je s ohledem na žalobcem páchanou trestnou činnost zcela namístě, aby určitý zásah do svého dosavadního soukromého života strpěl.
25. K poukazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2022, č. j. 5 Azs 307/2020-36, soud konstatuje, že tento rozsudek se týkal posouzení žádosti o azyl v případě, nezletilého cizince. V případě žalobce se o nezletilého nejedná a nezletilé nejsou ani jeho děti pobývající na území České republiky. Odkaz na tento rozsudek je tedy v této věci zcela nepřípadný.
26. Soud se dále plně ztotožňuje se závěrem žalovaného opřeným o judikaturu správních soudů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003 sp. zn. 3 Azs 12/2003 či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, sp. zn. 1 Azs 5/2011), že existenci rodinných vazeb na území České republiky nelze považovat za důvod pro udělení azylu

z humanitárních důvodů, neboť se nejedná o případ zvláštního zřetele hodnou, ale o zcela běžnou okolnost.

27. Soud dále podotýká, že za situace, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu po ukončení výkonu trestu odnětí svobody, a kdy mu tedy reálně hrozilo vycestování z území České republiky, lze konstatovat, že hlavním důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha o legalizaci žalobcova pobytu na území České republiky. To ostatně odpovídá zjištěním (výpověď žalobce), která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nespočetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). Ani snaha o legalizaci pobytu na území České republiky tedy nemůže být důvodem, pro který by žalovaný mohl žalobci udělit humanitární azyl podle § 14 téhož zákona.
28. Poté se soud zaměřil na námitky týkající se doplňkové ochrany. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu platí, že „[d]oplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.“ Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, publ. pod č. 3546/2017 Sb. NSS, podle kterého „[p]ojem ‚vážný zločin‘ [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] je autonomním pojmem azylového práva a je třeba jej vykládat s přihlédnutím k významu, jaký mu přikládá směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (kvalifikační směrnice) a Úmluva o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.). Závěr o tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na skutečnost, že byl odsouzen za spáchání činu, jenž je ve vnitrostátním trestním právu kvalifikován jako zvlášť závažný zločin, nýbrž je vždy třeba posoudit individuální okolnosti případu.“
29. Podle názoru soudu žalovaný požadavkům formulovaným Nejvyšším správním soudem vyhověl, neboť pojem vážného zločinu vyložil na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí, přičemž vzal v úvahu i závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, a rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 9. 11. 2009, C-57/09 a C-101/09, na které žalobce poukazoval v žalobě, a Úmluvu o právním postavení uprchlíků, přičemž dovodil, že posuzovanými aspekty při hodnocení vážného zločinu mají být mj. povaha činu, skutečně způsobená škoda, povaha a výše trestu a otázka, zda je daný zločin obecně považován za vážný. Žalovaný vycházel z obsahu odsuzujících trestních rozsudků a hodnotil individuální okolnosti případu, neboť poukázal na to, že žalobce páchal závažnou drogovou trestnou činnost zcela úmyslně, přičemž podrobně rozebral i závažnost žalobcova jednání včetně polehčujících okolností. Žalovaný upozornil na velmi vysokou společenskou škodlivost trestného činu žalobce, především s ohledem na skutečnost, že se žalobce dopustil jednání, které spočívalo v tom, že neoprávněně prodával a zprostředkoval omamnou látku ve značném rozsahu, a to konkrétně metamfetamin. Dále žalovaný doplnil, že závažnost tzv. drogové kriminality je dána právě závažností dopadů a mírou devastujícího účinku na psychické a fyzické zdraví konzumentů drog a také celkově na společnost, kdy užívání drog patří k sociálně patologickým jevům s nejvýraznějšími negativními důsledky. Žalobcova trestná činnost tak podle názoru soudu naplňuje i s přihlédnutím k polehčujícím okolnostem zmíněným v odsuzujících rozsudcích znaky vážného zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

b) zákona o azylu, kdy navíc nejde jen o důvodné podezření, nýbrž o pravomocné odsouzení. Vzhledem k závažnosti trestné činnosti spáchané žalobcem na tomto závěru dle soudu nemůže změnit nic ani skutečnost, že byl žalobce podmíněčně propuštěn z výkonu trestu do podání žádosti o azyl nebylo zjištěno, že se dopouštěl další trestné činnosti. Žalobcova námitka zpochybňující posouzení pojmu vážný zločin ze strany žalovaného tudíž není důvodná, neboť žalovaný vyložil pojem vážného zločinu a odůvodnil závěr o tom, že se žalobce dopustil vážného zločinu konkrétními okolnostmi páchaní trestné činnosti žalobcem na území České republiky, přičemž žalovaný vzal do úvahy i polehčující okolnosti zjištěné trestním soudem, avšak i přes tyto polehčující okolnosti neshledal, že by se žalobce vzhledem k ostatním okolnostem vážného zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nedopustil.

30. V mezích žalobních bodů tedy vyhodnotil soud žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 22. května 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.